

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **O. O. s.r.o.**, IČO X
sídlem X
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Vaňkem
sídlem Na Poříčí 12, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2019, č. j. MF-26611/2019/3901-3,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Praze, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně, zrušil rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 27. 6. 2019, č. j. 54020/19/7100-20117-010212, a řízení zastavil. Rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 27. 6. 2019 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti opatření Generálního finančního ředitelství ze dne 29. 3. 2019, č. j. 21352/19-7100-20117-010212, jímž bylo žalobkyni sděleno odložení jejího podnětu k nařízení přezkoumání rozhodnutí správce daně rozhodujícího v posledním stupni (Odvolacího finančního ředitelství). Žalobkyně obecně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
2. Soud žalobu posoudil jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a dále se zabýval tím, zda je podaná žaloba přípustná (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 311/2016-58). Dospěl přitom k závěru, že nikoliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

3. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřijatelný.
4. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
5. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
6. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Rozhodnutími je zde třeba rozumět rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005-125).
7. Z napadeného rozhodnutí přiloženého k žalobě a ze samotné žaloby vyplývá, že Finanční úřad pro Středočeský kraj zahájil u žalobkyně dne 16. 6. 2015 kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I. až III. čtvrtletí 2013. Dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 8. 2017, č. j. 3794311/17/2117-50524-204043, byla za zdaňovací období II. čtvrtletí 2013 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 481 786 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru bylo žalobkyní dne 5. 9. 2017 podáno odvolání. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 5. 2018, č. j. 24879/18/5300-21443-710979, bylo napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 4. 8. 2017 podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) změněno. Následně žalobkyně podala dne 8. 11. 2018 podnět podle § 121 daňového řádu k nařízení přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 5. 2018. Generální finanční ředitelství svým opatřením ze dne 29. 3. 2019 žalobkyni sdělilo odložení podnětu k nařízení přezkoumání, neboť podnět žalobkyně shledalo nedůvodným. Proti tomuto opatření žalobkyně podala odvolání, o kterém Generální finanční ředitelství rozhodlo svým rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019 tak, že odvolání žalobkyně zamítlo a řízení o odvolání zastavilo. Proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 27. 6. 2019 podala žalobkyně dne 29. 7. 2019 odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že zrušil rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 27. 6. 2019 a řízení zastavil.
8. Soud předepisuje, že správní soudnictví slouží primárně k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoliv k ochraně objektivního práva. Soudní řád správní je „svojí povahou ‚obranou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86). Rozhodnutí správního orgánu tak může zásadně napadnout pouze ten, do jehož veřejných subjektivních práv bylo zasaženo. Pouze v zákonem stanovených případech tak mohou učinit další subjekty hájící veřejný zájem, a to za splnění zákonem daných podmínek.

9. Nejvyšší správní soud se k povaze přezkumného řízení a jeho vlivu na právní sféru účastníka vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018-52. Z jeho závěrů soud dovozuje, že přezkumné řízení dle daňového řádu, k němuž dala žalobkyně podnět, je dozorčí prostředek nápravy rozhodnutí správce daně, a na jeho zahájení tak není právní nárok. Proto pokud neexistuje veřejné subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení, není již z povahy věci možné, aby nenařízením přezkoumání rozhodnutí bylo zasaženo do práv žalobkyně.
10. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že „[ú]prava přezkumného řízení v daňovém řádu je svojí povahou (dozorčí funkce) shodná s tou, která byla v zákoně o správě daní a poplatků, stejně tak i s tou, která je ve správním řádu.“ Zde Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 19. 12. 2006, č. j. 1 Afs 56/2004-114 (č. 1113/2007 Sb. NSS) a stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS-St 12/2000. Z této judikatury vyplývá, že „přezkoumávání daňových rozhodnutí není opravným prostředkem, ale nápravným prostředkem správního dozoru. [...] neužil-li správní orgán své dozorčí oprávnění, nijak tím nevsáhl do subjektivního práva účastníka řízení (ani kohokoli jiného, kdo podnět k výkonu dozoru případně podal), protože tu žádné subjektivní právo na výkon dozorčího oprávnění není“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 1 Afs 56/2004-114). Tyto závěry se uplatní i v projednávané věci.
11. Opatření Generálního finančního ředitelství ze dne 29. 3. 2019 je svou povahou pouhým sdělením, kterým bylo žalobkyni oznámeno, že příslušný správce daně přezkumné řízení jako prostředek dozorčího práva nenařídí a že původní stav ve věci rozhodnuté správcem daně v posledním stupni zůstává nedotčen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71). Tímto sdělením nemůže být s ohledem na charakter přezkumného řízení právní sféra žalobkyně ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 2 s. ř. s. jakkoliv dotčena, a toto sdělení tak nepředstavuje rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Ani napadené rozhodnutí proto nijak nezasahuje do právní sféry žalobkyně (tj. nezakládá, nemění, neruší nebo závazně neurčuje její práva nebo povinnosti). Jako takové je proto vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví [§ 70 písm. a) s. ř. s.]. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 27. 6. 2019 a odvolací řízení zastavil, neboť není-li schopno zasáhnout do právní sféry žalobkyně sdělení ze dne 29. 3. 2019, nemůže do této sféry zasáhnout ani „odvolací řízení“ proti takovému opatření, a to bez ohledu na jeho výsledek.
12. Soud proto žalobu jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. a § 65 odst. 1 s. ř. s. odmítl.
13. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. výrokem II tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť byla žaloba odmítnuta.
14. Jelikož byla žaloba odmítnuta, soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vrátil výrokem III žalobkyni zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. března 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu